

A Fővárosi Ítéltábla dr. Sütő Katalin ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek az Imre Ügyvédi Iroda (...), ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt ... (...) I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperes neve (...) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 26-án meghozott 25.G.40.215/2018/30-I. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 35. sorszámon, a felperes részéről 38. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a keresetet teljes terjedelmében elutasítja, az I. rendű alperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezést mellőzi, a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 71.120 (Hetvenegyezerszázhusz) forintról 112.000 (Száztizenkétezer) forint + áfa összegre felemeli; egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 48.000 (Negyvennyolcezer) forint, továbbá 48.000 (Negyvennyolcezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 209. § (1) bekezdésére és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjaira alapítva azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a közte és a II. rendű alperes mint adósok, valamint az I. rendű alperes mint hitelező között 2008. május 29-én közjegyzői okiratba foglaltan megkötött deviza (CHF) alapú kölcsönszerződés III. pontjának 2. és 3. bekezdésében szereplő kikötések jogszabályba ütköznek, illetve tisztességtelenek, ezért semmisek.

A 9000/1946. (VII. 28.) ME rendelet (a továbbiakban: ME rendelet) 12. § (1) bekezdésében foglaltakra alapítva továbbá annak megállapítását is kérte, hogy jogszabályba ütköznek, ezért semmisek a kölcsönszerződés kereseti kérelemben megjelölt azon rendelkezései, amelyek a teljesítendő fizetési kötelezettségek összegét CHF pénznemben határozzák meg.

A kölcsönszerződés III. pontja keresettel támadott kikötéseinek semmisségére nézve a felperes a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 111. § (1) bekezdésére, 136. § (1) és (2) bekezdéseire, 142. § (2) bekezdésére és 144. § (1) bekezdésére utalva állította, ezek a rendelkezések az adósokkal szembeni közvetlen bírósági végrehajtás elrendelhetősége érdekében jogszabályba ütközően írják elő az adósok kölcsönszerződés alapján fennálló tartozása összegének a nem közhiteles hitelezői nyilvántartás alapján történő közjegyzői tanúsítását, a Kjtv. rendelkezései alapján ugyanis nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy a közjegyző olyan adatokról állítson ki tanúsítványt, amelyek nem közhiteles nyilvántartásban szerepelnek. A ténytanúsítvány kiállításával kapcsolatos szerződési feltételek a fogyasztónak egyoldalúan hátrányt okoznak, mert a hátrányára megfordítják a bizonyítási terhet, továbbá feljogosítják a hitelezőt arra, hogy a saját nyilvántartásai alapján kizárólag maga döntse el, hogy szerződésszerű-e az adós teljesítése, ezért a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai szerint tisztességtelennek. A felperes véleménye szerint az I. rendű alperes ellenkérelmében hivatkozott EBH2018.G.1. számú elvi határozat a jelen perben nem vehető figyelembe, mert olyan ügyben született, amelynek - a perbeli esettől eltérően - a ténytanúsítvány kiállításával kapcsolatos kikötés jogszerűtlenségének vizsgálata nem képezte tárgyát.

A felperes indokait részletesen kifejtve előadta azt is, az általa hivatkozott, jelenleg is hatályos ME rendelet előírásai nem korlátozódnak arra, hogy 1946. augusztus 1. napjától a pénzüsségeket pengő helyett forintban kell nyilvántartani, a pengőértéket a forintérték váltja fel. A jogszabály egyértelműen kógens előírásokat tartalmaz arra nézve, hogy a pénzüsséget minden közokiratban forint pénznemben kell meghatározni, amitől közjegyzői okirat esetén sem lehet eltérni. Ezért a közjegyzői okiratba foglalt perbeli kölcsönszerződésnek azok a rendelkezései, amelyek a teljesítendő fizetési kötelezettségek összegét CHF pénznemben határozzák meg, jogszabályi tilalomba ütköznek, és így semmiek.

A felperes hangsúlyozta azt is, nem azt állítja, hogy az ME rendelet alapján a deviza alapú szerződések érvénytelenek, kizárólag arra hivatkozik, hogy az ME rendeletben foglaltak alapján tiltott valamely összegnek közokiratban a forinttól eltérő más pénznemben történő feltüntetése. Tévesen hivatkozik ezért ellenkérelmében az I. rendű alperes a rPtk. 231. §-ára illetve a 6/2013. PJE határozatban foglaltakra.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Indokait részletesen kifejtve, az EBH2018.G.1 számú elvi határozatra is hivatkozva előadta, a kölcsönszerződés III. pontjának keresettel támadott rendelkezései nem jogszabálysértőek, maradéktalanul megfelelnek a Kjtv. előírásainak. E kikötések tisztességtelensége sem állapítható meg. A közvetlen bírósági végrehajtás megindításának lehetősége ugyanis az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel nem a szerződés ténytanúsítvány kiállítására vonatkozó rendelkezéseinek, hanem az adós kötelezettségvállalásának, illetve az azt tartalmazó szerződésnek a közjegyzői okiratba foglalásán alapul. Így ez a szerződési feltétel az adósok számára nem okoz egyoldalúan hátrányt, nem fordítja meg a bizonyítási terhet és nem jogosítja fel kizárólag a hitelezőt annak megállapítására, hogy a teljesítés szerződésszerű-e.

Az I. rendű alperes véleménye szerint nem semmiek a közokiratba foglalt perbeli kölcsönszerződés fizetési kötelezettséget CHF pénznemben megállapító rendelkezései sem. Az ME rendelet ugyanis arról rendelkezik, hogy 1946. augusztus 1. napjától az ország fizetőeszköze a pengő helyett a forint lett, ettől az időponttól a pengőérték helyébe a forintérték lépett, a pénzüsségeket a rendelet előírásai szerint pengő helyett forintban kellett feltüntetni. Ugyanakkor a rPtk. 231. §-ában foglaltakra tekintettel nincs jogszabályi akadálya annak, hogy a felek szerződésükben a pénztartozást ne forintban, hanem devizában határozzák meg, amint azt a 6/2013. PJE határozat indokolásának III.1. és III.2. a) pontjai is rögzítik.

A II. rendű alperes ellenkérelmet, nyilatkozatot nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság 2018. szeptember 26-án meghozott 25.G.40.215/2018/30-I. számú ítéletében megállapította, hogy érvénytelen a peres felek között létrejött kölcsönszerződés III. pontjának az a kikötése, miszerint „a Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján Adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az Adósoknak a Hitelezőnél vezetett számlái és a Hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. Az Adósok és Zálogkötelezett alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján Adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a Hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa”; a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította, az I. rendű alperest a felperes részére 33.000 forint perköltség, a felperest az I. rendű alperes részére 71.120 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, a perbeli kölcsönszerződés III. pontjának 2. és 3. bekezdéseiben foglalt kikötés az I. rendű alperest a fogyasztó hátrányára olyan előnyhöz juttatja, amely megkönnyíti a fogyasztóval szembeni igényérvényesítést, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó jogainak érvényesítését az I. rendű alperes nyilvántartásaiban szereplő tartozás összegének vitatása esetére, ezáltal alkalmas a fogyasztó és az I. rendű alperes közötti egyenlőtlenség előidézésére.

A kikötés azáltal, hogy lehetőséget biztosít az I. rendű alperes számára arra, hogy a saját nyilvántartásai alapján határozza meg követelése összegét és azt a közjegyző előtt közokiratba foglaltassa, a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiba ütközően egyoldalúan az I. rendű alperest jogosítja fel arra, hogy a szerződést értelmezve megállapítsa, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e.

Annak következtében továbbá, hogy a megindított végrehajtási eljárás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a fogyasztóra hárul annak bizonyítása, hogy tartozása nem azonos az I. rendű alperes nyilvántartásai szerinti összeggel, ez a kikötés a közokirat végrehajtási záradékkal való ellátása esetén alkalmas arra, hogy a felperes mint fogyasztó terhére a bizonyítási terhet megfordítsa, ezért a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerint is tisztességtelen.

E kikötés tisztességtelen feltételként való megállapítását már önmagában az a körülmény megalapozza, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott közjegyzői okirat alapján megindított végrehajtási eljárás megszüntetése, vagy korlátozása iránt a fogyasztónak kell peres eljárást kezdeményeznie, ugyanakkor a fogyasztó nem rendelkezik kellő szakértelemmel és apparátussal, továbbá a peres eljárás megindítása rá költséget és terhet ró, ami korlátozza igényérvényesítési lehetőségeit, így a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés i) pontja alapján is tisztességtelen.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, e kikötés annak ellenére tisztességtelen, hogy a fogyasztó részéről nem tartalmaz kifejezett joglemondást a vitatásra vonatkozóan és a fogyasztó elvileg nincs elzárva attól a lehetőségtől, hogy az I. rendű alperes kimutatását vitassa, mivel közvetetten eredményezi a fogyasztó jogainak sérelmét azáltal, hogy annak alapján az I. rendű alperes saját nyilvántartásai alapján határozhatja meg a felperes szerződésből eredő tartozását és annak közjegyzői ténytanúsítványba foglalása esetén minden további bírósági vagy hatósági eljárás nélkül közvetlenül indíthat végrehajtási eljárást a nyilvántartásban kimutatott összegre a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság a perbeli kölcsönszerződés fizetési kötelezettséget CHF pénznemben megállapító rendelkezései semmisségével kapcsolatos kereseti kérelmet azért találta megalapozatlannak, mert álláspontja szerint a felperes által hivatkozott ME rendelet arról szól, hogy 1946. augusztus 1-jétől a pengő helyett a forint lett az ország fizetőeszköze, ezen időponttól a pénzösszegeket pengő helyett forintban kellett feltüntetni. Ugyanakkor deviza alapú kölcsönszerződések esetén a rPtk. 231. §-a az irányadó, jogszabályi tilalom hiányában pedig a felek szerződésükben a kirovó pénznemet szabadon határozhatják meg a forinttól eltérő devizában is.

Téves ezért az a felperesi értelmezés, hogy az ME rendelet alapján a deviza alapú szerződések érvénytelenek. Ezzel összefüggésben a 6/2013. PJE határozat indokolásának III.1. és a III.2. a) pontjaira is utalt.

Az ítélet ellen a felperes és az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében a keresetet elutasító részében az ítélet megváltoztatását, a kölcsönszerződés fizetési kötelezettséget CHF pénznemben megállapító rendelkezései semmisségének a megállapítását is kérte. A korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva továbbra is állította, az ME rendelet 12. § (1) bekezdésében foglaltakból az következik, hogy a pénzüsszegeket minden közokiratban forint értékben kell meghatározni, a közjegyzői okiratba foglalt perbeli kölcsönszerződésnek a fizetési kötelezettséget CHF pénznemben megállapító rendelkezései e kógens jogszabályi előírásba ütköznek, ezért semmissek.

Hangsúlyozta, keresete nem annak a megállapítására irányult, hogy az ME rendelet alapján a deviza alapú kölcsönszerződések semmissek, ezért annak elutasítása körében az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozik a rPtk. 231. §-ára és a 6/2013. PJE határozat indokolásában foglaltakra.

Az I. rendű alperes fellebbezésében a keresetnek helyt adó részében az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte. Az elsőfokú eljárás során előadottakat fenntartva hangsúlyozta, a perbeli kölcsönszerződés III. pontjának keresettel támadott rendelkezései megfelelnek a jogszabályi előírásoknak és nem tisztességtelennek. E szerződéses kikötések nem jogosítják fel az I. rendű alperest a szerződés egyoldalú értelmezésére, sem annak kizárólagos megállapítására, hogy a teljesítés szerződésszerű-e, figyelemmel arra is, hogy a szerződés megkötésének időpontjában hatályban volt 1996. évi CXII. törvény (rHpt.) rendelkezései - 2. számú melléklet I.10.3. pontja, 206. és 207. §-ai - értelmében a szerződés teljesítésének folyamatos vizsgálata, a nyilvántartások vezetése az I. rendű alperesi bank feladatát képezte. A szerződés III. pontjában foglaltak a szerződéses jogviszonyban nem eredményeznek egyenlőtlenséget az adósok terhére, helyzetüket nem teszik hátrányosabbá.

Az előadottak alátámasztására a Kúria Gfv.VII.30.367/2017/8. és Gfv.VII.30.730/2017/5. számú - a fellebbezéshez csatolt - ítéleteire is hivatkozott, kiemelve, hogy ezekben a határozatokban a Kúria a perbeli kölcsönszerződés III. pontjában foglaltakkal azonos tartalmú szerződési feltétel vonatkozásában mondta ki az EBH 2018.G.1. számú elvi határozat irányadó jellegét.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes fellebbezésével támadott részében az ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, az ME rendelet arról szól, hogy a pengőérték helyébe 1946. augusztus 1. napjától a forintérték lép, a rendelet előírásai a perbeli kölcsönszerződésre, annak közjegyzői okiratba foglalására nem irányadóak. Erre nézve a Debreceni Ítéltábla és a Miskolci Törvényszék eseti döntéseire is utalt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet I. rendű alperesi fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira figyelemmel.

A felperes Gf/7. sorszámon előterjesztett előkészítő iratában a per másodfokú tárgyalásának a felfüggesztését kérte az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) előtt C-34/18. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig arra hivatkozással, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás és az I. rendű alperes fellebbezésével érintett ítéleti rendelkezés tárgyat ugyanazon szerződési feltétel képezi.

A II. rendű alperes a másodfokú eljárásban sem terjesztett elő nyilatkozatot.

Az 1952. évi III. törvény (rPp.) 152. § (2) bekezdése abban az esetben teszi lehetővé a tárgyalás felfüggesztését, ha az EUB határozata az érdemi döntésre kihat, ugyanakkor a tárgyalás felfüggesztését kötelezően ebben az esetben sem írja elő. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a perbeli kölcsönszerződés III. pontjának keresettel támadott kikötései tisztességtelenségével kapcsolatos kereseti kérelem a vitatott szerződési feltételek értelmezésével elbírálnak, ezért a felperes által hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát képező kérdésekben hozandó döntés az I. rendű alperes fellebbezésének elbírálnak szempontjából nem minősül előkérdésnek. A Fővárosi Ítéltábla ezért a felperes felfüggesztés iránti kérelmét megalapozatlannak találta és az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezéseket érdemben bírálta el.

Az I. rendű alperes fellebbezése megalapozott, a felperes fellebbezése megalapozatlan az alábbiak szerint.

Amint azt a Kúria mint felülvizsgálati bíróság az EBH 2018.G.1. számú elvi határozatában is részletesen kifejtette, a Vht. 21. § (1) bekezdésének a perbeli kölcsönszerződés megkötésekor hatályos rendelkezései, illetve jelenleg hatályos 23/C. § (1) bekezdése értelmében a közokiratba foglalt kölcsönszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, míg a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére akkor van helye végrehajtási záradék kibocsátásának, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy ez utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e és így az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálnak során érdemben nem vizsgálható, e vonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata. Az adós szerződésszegésének, illetőleg felmondásának tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a Kjt. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak. Mindebből következően a közjegyzői okiratba foglalt perbeli kölcsönszerződés alapján az I. rendű alperes az adós nyilvántartásai szerinti tartozására a szerződés III. pontjának keresettel támadott kikötése hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné a közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását. E szerződéses kikötés tehát jogszabályba ütközőnek nem tekinthető.

Kétségtelen, hogy a végrehajtási záradék kiállítása, a végrehajtás elrendelése esetén az adós tartozását kizárólag a rPp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése illetve korlátozása iránti perben vitathatja, ez azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői ténytanúsítvány jogintézményére vonatkozó jogszabályi rendelkezésekből következik.

A perbeli kölcsönszerződés ebben a vonatkozásban sem biztosít több jogosultságot az I. rendű alperesnek, illetve nem ró több kötelezettséget az adósokra annál, mint amelyek őket az irányadó jogszabályok alapján megilletnék illetve terhelnék. A végrehajtás megszüntetése illetve korlátozása iránti perben továbbá a bizonyítási teherre a rPp. 3. § (3) bekezdésének és 164. §-ának a rendelkezései az irányadók. A kölcsönszerződés III. pontjában foglaltak tehát nem korlátozzák a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét és a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára nem változtatják meg, a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés i) és j) pontja alapján nem minősülnek tisztességtelenségnek.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja szerint fogyasztói szerződésben az a feltétel tisztességtelen, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja, az 1. § (1) bekezdés b) pontja pedig azt a szerződési feltételt minősíti tisztességtelennek, amely kizárólagosan jogosítja fel a fogyasztóval szerződő felet annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. E jogszabályi rendelkezéseknek a 93/13/EGK irányelv 3. cikk (3) bekezdése és Mellékletének 1. m) pontja figyelembevételével történő együttes értelmezése alapján egyértelműen megállapítható, hogy az a kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet arra jogosítja fel, hogy a saját teljesítése megfelelőségét egyoldalúan és kizárólagosan maga állapítsa meg.

A perbeli kölcsönszerződés III. pontjának keresettel támadott kikötései az I. rendű alperes számára ilyen jogosultságot nem biztosítanak, nem érintik, nem vonják el a vele szerződő fél kötelmi jogát arra, hogy az I. rendű alperes szolgáltatásának megfelelőségét megítélje és minősítse (rPtk. 283. §), ezért a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja szerint nem minősülnek tisztességtelennek.

Ezek a kikötések továbbá a korábban már kifejtettek szerint az adós tartozásának összege és a kölcsönügylet egyéb lényeges körülményeit illetően sem biztosítanak kizárólagos, egyoldalú értelmezési jogosultságot az I. rendű alperes számára, így a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tisztességtelenségük sem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a rPtk. 209. §-ának illetve a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b) i) és j) pontjainak téves alkalmazásával helyezkedett arra az álláspontra, hogy a kölcsönszerződés III. pontja keresettel támadott rendelkezései tisztességtelenek, ezért érvénytelenek.

Nem tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a közjegyzői okiratba foglalt perbeli kölcsönszerződés fizetési kötelezettséget CHF pénznemben megállapító rendelkezései semmisségét nem találta megállapíthatónak. Erre nézve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal maradéktalanul egyetértve a felperes fellebbezésében előadottakra tekintettel a következőket emeli ki.

A rPtk. 231. §-a kifejezetten lehetőséget biztosított arra, hogy a szerződésben a felek a pénztartozást devizában határozzák meg, ami tiltó jogszabályi rendelkezés hiányában kölcsönszerződés esetében sem kizárt, az ME rendelet, mint a rPtk.-nál alacsonyabb szintű jogszabály pedig nem értelmezhető akként, hogy a kölcsönszerződés közjegyzői okiratba foglalása esetén a szerződő feleknek ne lenne lehetőségük a pénztartozás devizában történő meghatározására.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetnek helyt adó részében - a perköltségre is kiterjedően - a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes terjedelmében elutasította. Az I. rendű alperes pernyertességére tekintettel mellőzte az elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezését és a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló - perköltség összegét 112.000 forint + áfa összegre felemelte. Egyebekben az ítélet keresetet elutasító rendelkezését ugyancsak a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredményes I. rendű alperesi fellebbezés folytán teljes mértékben pervesztes felperest a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban állóan mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból és az I. rendű alperes által lerótt jogorvoslati illetékből álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A II. rendű alperesnek a másodfokú eljárás során költsége nem merült fel, így arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2019. szeptember 3.

. Felker László s. k. a tanács
elnöke, előadó bíró
Levek Istvánné dr. s. k. bíró

dr. Czifra Veronika s. k. bíró

A kiadmány hitelül:
Szigeti Krisztina
tisztviselő